

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: .....

Cím: *Többszáz jelentkező egy magánórán*

Forrás: .....

Igazság

Byp.
(Hely)

1921 III/5
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

378.27

Hely

Idő

"1921"

Személy

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Szekesvárosi hazinyomda 1920

Többszáz jelentkező egy magánórán

Mindennap más asztalnál eszik a diákkisasszony

(Az Igazság tudósítása.) Sokat beszélnek a diáknyomorról, de megszüntetése érdekében keveset cselekesznek. Legutóbb a külföldi missziók beavatkozására diáksegítőakció létesítésére vállalkoztak, amelynek élére egy arisztokratát helyeztek.

Legsúlyosabban érzik a nyomort az egyetemi hallgatók.

Tévednek azok, akik azt mondják, hogy csak a jól szituált leányok mennek a főiskolákra. A gazdag milliós hozományjal rendelkező leányok már nevelésüknél fogva sem igen törődnek a tanulással, csak annyit, amennyit a társadalmi érintkezés megkíván. Az egyetemi hallgatók leginkább a ma nagyon rossz viszonyok között élő hivatalnok középosztályból kerülnek ki. A fővárosiak szülei támogatásával végzik tanulmányaikat, de a szegény vidékiek és a megszállott területről elszakadtak valóban csak máról-holnapra tengetik életüket.

Beszéltem egy hallgatóval, aki igen előkelő, de szegény családból származik. Szülei cseh megszállott területen laknak. Tanít. Hónapos szobában lakik és tanítványainál napokat eszik.

— Ugy? — kérdezzük megdöbbenve. Eszreveszi, hogy nem ezt kellett

volna mondani és elpirulva válaszol:

— Igen, hát nem egészen úgy van, mert olyan kedves családok, hogy ők versenyeznek, hogy ki hívjon meg.

Egy másik leány lakás után érdeklődik mindenfelé. A *Mariamenzót* ajánlák neki, amely a legolcsóbb diáklányotthon. Fáradt mosollyal feleli:

— *En nem fizethetek havi 1500 koronát.* Alig keresek a tanításból annyit, hogy megélhessek. Sok pénz kell azonkívül a ruhára és cipőre is.

A hallgató keres magának egy kis szobát. Akármilyen sötét, nedves is az. A menzán étkezek, amelynek az ételeire csak az a kényes francia kiküldött mondhatta, hogy ehetetlenek.

A diáksegítő irodában tudnak mesélni arról a szomorú látványról, amely egy-egy ruha- vagy cipőkiosztásnál eléjük tárul. *Ha kiérnek egy-egy elvállalandó magánórát a táblára, százan és százan indítják meg az ostromot, hogy elnyerjék, pedig sokszor éhbéért tanítanak.* Kényszerűségből maguk verik le a díjakat, csak hogy elnyerjék a 2-300 koronás állást.

Erdeklődtünk a *Bölcsész Segítő Egyesületben*, ahol elmondták, hogy helyben nem igen akad a hallgatóknak állás. Vidéken volna elég szép számmal nevelőnői állás, de a nők nem mehetnek el, mert nincs ruhájuk és tanulmányaikat ott nem folytathatják.

Ha ez tovább így halad és a társadalom szíve nem indul meg a nyomorgó diákok sorsán, a magyar intelligenciá munkásai menthetetlenül elpusztulnak.